

КРИВЕНЬКА КАЧЕЧКА

МАЛЮВАЛА ОЛЬГА СЕНЧЕНКО

КРИВЕНЬКА КАЧЕЧКА

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗКА

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА» КИЇВ 1972

Був собі дід та баба, та не було у них дітей. От вони собі сумують; а далі дід і каже бабі:

— Ходім, бабо, в ліс по грибки!

От пішли, бере баба грибки, коли дивиться — у кущику гніздечко, а в гніздечку качечка сидить.

От вона дідові:

— Дивись, діду, яка гарна качечка!

А дід каже:

— Візьмемо її додому, нехай вона у нас живе.

Стали її брати, коли дивляться, аж у неї ніжка переломлена. Вони взяли її тихенько, принесли додому, зробили їй гніздечко, обложили його пір'ячком і посадили туди качечку, а самі знов пішли по грибки.

Вертаються, аж у них прибрано, хліба напечено, борщик зварений. От вони до сусідів:

— Хто це? Хто це?

Ніхто нічого не знає.

Другого дня знов пішли дід і баба по грибки. Приходять додому — аж у них і варенички зварені, і починок стоїть на віконці. Вони знов до сусідів:

— Чи не бачили кого?

— Бачили якусь дівчину, від криниці водицю несла. Така, — кажуть, — гарна, тільки трошки кривенька!

От дід і баба думали-думали: «Хто б це був?» — ніяк не вгадають. А далі баба дідові й каже:

— Знаєш що, діду? Зробімо так: скажемо, що йдемо по грибки, а самі заховаємося та й будемо виглядати, хто до нас понесе воду.

Так і зробили.

Стоять вони за коморою, коли дивляться, аж із хати виходить дівчина з коромислом: така гарна, така гарна! Тільки що кривенька трошки. Пішла вона до криниці, а дід і баба тоді в хату; дивляться — аж у гніздечку нема качечки, тільки повно пір'ячка. Вони тоді взяли гніздечко та й укинули в піч, воно там і згоріло.

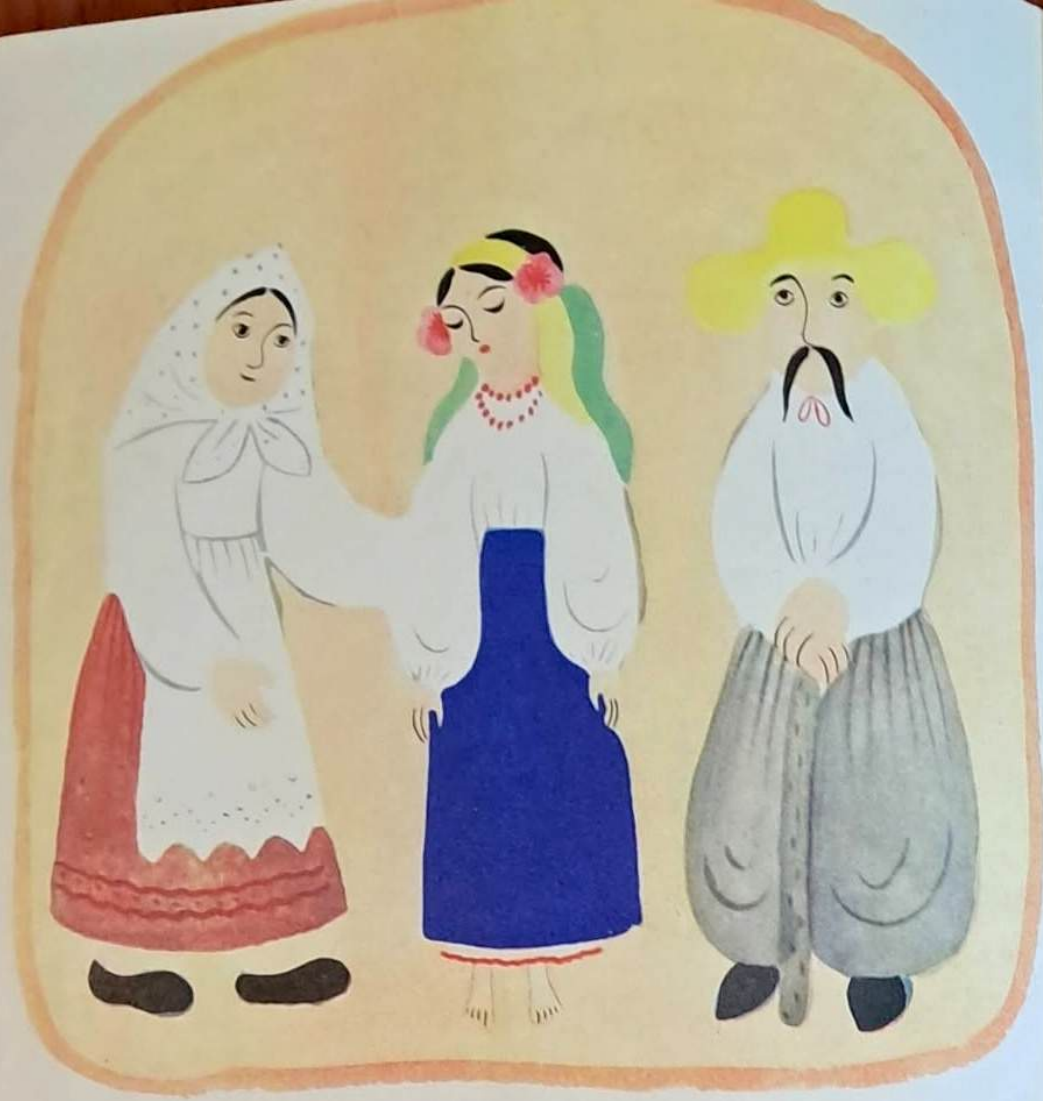
Коли ж іде дівчина з водою. Ввійшла в хату, побачила діда й бабу та зараз до гніздечка — аж гніздечка нема. Вона тоді як заплаче! Дід і баба до неї, кажуть:

— Не плач, галочко! Ти будеш у нас за дочку; ми будемо тебе любити і жалувати, як рідну дитину!

А дівчина каже:

— Я довіку жила б у вас, якби ви не спалили мого гніздечка та не підглядали за мною; а тепер, — каже, — не хочу! Зробіть мені, діду, кужілочку й веретенце, я піду від вас.

Дід і баба плачуть, просять її зостатися; вона не схотіла.

От дід тоді зробив їй кужілочку й веретенце; вона взяла, сіла надворі й пряде. Коли ж летить каченят табуночок, побачили її й співають:

— Онде наша діва,
Онде наша Іва,
На метеному дворці,
На тесаному стовпці,
Кужілочка шумить.
Веретенце дзвенить.
Скиньмо по пір'ячку,
Нехай летить з нами!

А дівчина їм відказує:

— Не полечу з вами:
Як була я в лужку,
Виломила ніжку,
А ви полинули,
Мене покинули!..

От вони й полетіли далі.

Веретенце дзвенить.
Скиньмо по пір'ячку,
Нехай летить з нами!..

Скинули їй по пір'ячку, дівчина увертілася в пір'яч-
ко, зробилася качечкою і полетіла з табуночком.
А дід і баба знов zostались самі собі.

Куди летять другий табунчик. І ці теж:

— Оце наша діва,
Оце наша Іва,
На мистецькому дворі,
На тесаному стовпі,
Кужалочка шумить,
Вертепце дзвенить,
Скільки по приїзду,
Нечай летять з нами!

А дівчина їм відказує:

— Не відсечу з вами:
Я була в в дужку,
Висока в плічку,
А ви маликули,
Мене поганули!

Куди ж летять третій табунчик, побачив дівчину і грати:

— Оце наша діва,
Оце наша Іва,
На мистецькому дворі,
На тесаному стовпі,
Кужалочка шумить,

Д Л Я Д О Ш К І Л Ь Н О Г О В І К У
УТОЧКА-ХРОМОНОЖКА. Украинская народная сказка.

(На украинском языке).

Редактор Е. А. Горва. Художній редактор В. А. Казук.
Технічний редактор М. К. Акіпова. Коректор Л. Н. Фесенко.
Здано на виробництво 22 IX 1971 р. Підписано до друку 2 II 1972 р. Формат
84×90^{1/16}. Папір офс. № 1. Фіз. друк. арк. 1. Обл.-вид. арк. 1,66. Умовн.
друк. арк. 1,4. Тираж 250 000. Зам. 1-2001. Ціна 13 коп. Видавництво «Ве-
селка», Київ, Басейна, 1/2, Київський поліграфічний комбінат Комітету по
пресі при Раді Міністрів УРСР, Довженка, 3.

7-6-1
518-72M